

Arrest

nr. 218 702 van 22 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat R. JESPERS, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 28 maart 2011 België is binnengekomen, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 29 maart 2011 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker was in het bezit van een Servische identiteitskaart.

1.2. Op 21 augustus 2012 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd in beroep door de Raad (RvV 21 december 2012, nr. 94 382) als volgt:

“Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is gelet op het manifest gebrek aan interesse in zowel de situatie van homoseksuelen in Servië als in de asielpcedure.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven; hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren, het ontkennen, en het vergoelijken van deze vaststellingen. Verzoeker wijst nog op de algemene situatie in zijn land. Dergelijke verwijzing volstaat evenwel niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 oktober 2012 verwijst verzoekende partij naar haar verzoekschrift en de algemene situatie voor homoseksuelen in haar land van herkomst wat niet volstaat om de vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te stellen, vermits geen geloof wordt gehecht aan haar seksuele geaardheid en de problemen die zij voorhoudt, wat niet wordt ontkracht door een loutere herhaling.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.”

1.3. Op 24 januari 2019 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar. Op 18 februari 2019 werd de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

1.4. Op 18 februari 2019 diende verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 7 maart 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek. Deze beslissing, die verzoeker op 8 maart 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §3, lid 5 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet worden genomen.

U werd door een medewerker van het Commissariaat-generaal in het Nederlands gehoord op 4 maart 2019 van 10u05 tot 11u40 in het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Uw advocaat, meester Anaïs Goos loco meester Raf Jespers, was hierbij aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees uit Konculj, Bujanovc (Zuid-Servië) en bezit u de Servische nationaliteit. Op 29 maart 2011 verzocht u een eerste keer om internationale bescherming. U haalde aan dat uw ouders op de hoogte waren gekomen van uw homoseksuele geaardheid en dat u als gevolg hiervan door uw vader het huis was uitgestuurd. Op 23 augustus 2012 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat u uw seksuele geaardheid niet aannemelijk had gemaakt en omdat de door u aangehaalde feiten hoe dan ook weinig zwaarwichtig alsook lokaal van aard waren. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 21 december 2012, die oordeelde dat uw asielrelaas ongeloofwaardig was. U bleef in België wonen en leerde er M. K. kennen. Met haar kreeg u op 10 februari 2015 een dochter, E. In 2014 of 2015 was er een incident tussen drie van uw ooms langs vaderskant en de Servische gendarmerie. Uw ooms schoten met automatische geweren op de autoriteiten. Zij deden dit om hun wens dat de regio rond Preshevë, waar overwegend etnische Albanezen wonen, bij Kosovo geïntegreerd wordt, kracht bij te zetten. Twee ooms, R. en S., werden als gevolg hiervan gearresteerd en veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertien jaar. Uw derde oom, B., wist te ontkomen en woont momenteel in Frankrijk. Op 3 juli 2016 werd u opgepakt door de politie in Turnhout omdat er bij een controle was vastgesteld dat u illegaal in het land verbleef. Er werd u een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. U was hiervan echter niet op de hoogte. In diezelfde periode keerde u terug naar uw familie. U logeerde bij uw tante in Skopje (Macedonië), niet ver van de Servische grens. Uw familie kwam u daar opzoeken. Op een dinsdag in augustus 2016 nam u een patrouille van de Servische gendarmerie onder vuur met een pistool. U vuurde zes keer maar schoot niet raak. U sloeg op de vlucht, bleef nog zo'n tien dagen in Macedonië en keerde nadien terug naar België. Hoewel niemand u gezien had en u niemand had verteld over het incident kwamen de Servische autoriteiten in oktober 2016 naar uw ouderlijke woning. Deze werd doorzocht en uw identiteitskaart werd in beslag genomen. In december 2016 kwamen de autoriteiten nogmaals langs. Van verdere onderzoeksdaten of pogingen van de autoriteiten om u te vinden heeft u geen weet. Uw relatie met M. liep in mei 2018 op de klippen. Het ouderlijk gezag over uw dochter E. werd exclusief toegekend aan haar moeder via een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Eind 2018 ontvingen uw ouders per post een brief waarin stond dat u bij een terugkeer naar Servië gearresteerd zal worden. Op 23 januari 2019 werd u in Brecht opgepakt door agenten van de politiezone Voorkempen. U werd van uw vrijheid beroofd wegens intrafamiliaal geweld en belaging ten aanzien van uw ex en uw dochter. In het verleden was er reeds een proces-verbaal opgesteld naar aanleiding van de vrees van uw ex dat u uw dochttertje mee naar uw familie in uw land van herkomst zou nemen. U werd op 24 januari 2019 overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merkplas. Op 18 februari 2019, twee dagen voor uw geplande repatriëring naar Servië, verzocht u een tweede keer om internationale bescherming. U vreest bij terugkeer naar Servië gearresteerd te worden omwille van het incident in augustus 2016 waarbij u de Servische gendarmerie onder vuur had genomen. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u uw paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het Commissariaatgeneraal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u uw homoseksuele geaardheid niet aannemelijk had gemaakt en omdat de door u aangehaalde feiten hoe dan ook weinig zwaarwichtig alsook lokaal van aard waren. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waartegen u geen beroep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

In het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming haalde u aan dat u in augustus 2016 de Servische gendarmerie onder vuur heeft genomen en sindsdien door de autoriteiten van uw land van herkomst gezocht wordt. Bij een eventuele terugkeer vreest u dan ook gearresteerd te worden en in de gevangenis te belanden. Er dient echter vastgesteld te worden dat er aan uw verklaringen geen geloof gehecht kan worden.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat de door u beweerde vrees om door de Servische autoriteiten gearresteerd te worden op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de informatie in uw paspoort. Hieruit blijkt namelijk dat u in 2018 terugkeerde naar Servië. Ofschoon u verklaarde na 2011 nooit nog in Servië te zijn geweest (CGVS, p. 5 en 7) en sinds augustus 2016 door de autoriteiten van uw land van herkomst gezocht wordt, bevat uw paspoort verschillende stempels waaruit blijkt dat u in juli 2018 en in september 2018 verschillende keren de Servische grenspost in Preshevë passeerde. Dat u enerzijds sinds 2016 gezocht zou worden door de Servische autoriteiten maar dat u anderzijds verschillende keren op een legale manier Servië kon in- en uitreizen is niet aannemelijk. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze.

Dat er aan uw verklaringen geen geloof gehecht kan worden blijkt bovendien uit de vaststelling dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Hoewel u op 3 juli 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en uw problemen hun aanvang kenden in augustus 2016 verzocht u pas op 18 februari 2019, i.e. twee dagen voor uw geplande repatriëring en twee en een half jaar nadat u de gendarmerie onder vuur zou hebben genomen en de Servische autoriteiten een zoektocht naar u zouden zijn begonnen, om internationale bescherming. Geconfronteerd met dit laattijdig verzoek gaf u aan dat u hier samenwoonde met uw partner en uw dochter, dat u hier vrij was en geen problemen had (CGVS, p. 17). Gezien uw illegale verblijf in België – uit niets blijkt dat u na 3 juli 2016 en/of na de breuk met uw partner in mei 2018 stappen ondernam om uw verblijf in België te legaliseren – houdt deze uitleg geen steek. Het feit dat u uw ernstige vrees ten aanzien van de Servische autoriteiten pas kenbaar maakt wanneer u dreigt naar uw land van herkomst te worden gerepatriëerd, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze door u beweerde vrees nogmaals op fundamentele wijze.

Daarnaast dient er gewezen te worden op een opvallende tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Aanvankelijk verklaarde u dat de politie in een periode van twee maanden zes of zeven keer naar uw woning kwamen om u te zoeken. Deze situatie bleef aanhouden (Schriftelijke verklaring tweede verzoek, vraag 4.2, ingevuld op 18 februari 2019). Later verklaarde u echter dat u enkel weet had van twee bezoeken van de autoriteiten aan uw woning: één in oktober 2016 en één in december 2016.

Nadien had u niets meer gehoord of had u er niet meer naar gevraagd (CGVS, p. 13 en 14). Hiermee geconfronteerd, zei u dat uw moeder u verteld had dat de autoriteiten zes of zeven keer geweest waren (CGVS, p. 17). Een louter herhalen van één versie van de feiten rechtvaardigt de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de pogingen van de Servische autoriteiten om u te vinden geenszins. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde zoektocht van de Servische autoriteiten naar u wederom danig ondermijnd.

Er dient tot slot vastgesteld te worden dat u geen enkel (begin van) bewijs neerlegde van uw beweringen. U toonde niet aan dat uw ooms de gendarmerie onder vuur hadden genomen en als gevolg hiervan tot een gevangenisstraf van dertien jaar werden veroordeeld. Evenmin legde u enig bewijsmateriaal neer van het incident van augustus 2016 waarbij u op uw beurt naar een patrouille van de gendarmerie schoot. Nochtans verklaarde u dat van beide gebeurtenissen internetartikels bestaan (CGVS, p. 10, 12, 14 en 16). Tot slot legde u ook geen kopie neer van de brief die uw ouders in het najaar van 2018 ontvangen zouden hebben waarin stond dat u bij een terugkeer naar Servië gearresteerd zou worden (CGVS, p. 14 en 15). Dat u deze documenten niet spontaan ter staving van uw beweringen neerlegde ondermijnt nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij of zij al deze documenten neerlegt die zijn asielerzoek enigszins ondersteunen. Er werd u na het persoonlijk onderhoud nog enkele dagen tijd gegund om alsnog deze informatie neer te leggen (CGVS, p. 15 en 16). Tot op heden mocht het Commissariaat-generaal echter niets ontvangen noch gaf u een plausible uitleg voor het nog steeds ontbreken ervan.

Het geheel van bovenstaande bevindingen doet besluiten dat er aan uw beweringen dat u in augustus 2016 de Servische gendarmerie beschoten heeft en dat u als gevolg hiervan vreest gearresteerd te worden geen enkel geloof gehecht kan worden.

Betreffende uw wens om in België te blijven omdat u bij uw dochter wil zijn en haar niet wil achterlaten (CGVS, p. 9) dient nog opgemerkt te worden dat een dergelijk motief van louter persoonlijke en intrafamiliale aard is en op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is een dergelijk motief niet relevant. Om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen op basis van familiehereniging met uw in België verblijvende dochter dient u de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet aan te wenden.

Het door u neergelegde Servische paspoort kan bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit en uw nationaliteit worden immers niet betwist.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van

nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan als volgt:

*"- Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van het materiële motiveringsbeginsel. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van het redelijkheidsbeginsel.
- Schending van artikel 3 EVRM.
- Schending van de art. 48/3, art. 48/4, art. 57/6 §2 en §3 lid 5 van de Vreemdelingenwet.
- Schending van artikel 1.A.2. van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.
- Schending van de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof,'.*

Artikel 57/6 §3 lid 5 vreemdelingenwet luidt:

"De CGVS kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

...

5° de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2."

Artikel 57/6/2 vreemdelingenwet luidt:

" § 1. ... of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling ... of voor subsidiaire bescherming... in aanmerking komt."

Eerste onderdeel,

Verzoeker is van mening dat de beslissing in strijd is met de artikels 57/6 § 3 lid 5 en 57/6/2 § 1 van de vreemdelingenwet.

Hij stelt dat hij wel nieuwe elementen of bevindingen heeft voorgelegd, die bij toetsing aan de eerste aanvraag, de kans aanzienlijk groter hebben gemaakt dat hij zou erkend worden als vluchteling.

Verzoeker heeft inderdaad gewezen op twee essentiële en belangrijke nieuwe elementen: in eerste instantie dat zijn ooms gearresteerd zijn in Servië en een jarenlange gevangenisstraf uitzitten; in tweede instantie dat hij zelf een ernstig incident heeft gehad met de gendarmerie in augustus 2016 en dat hij om die reden gezocht wordt.

De bestreden beslissing gaat volledig voorbij aan de politieke context waarin beide nieuwe elementen zich situeren.

Het gaat namelijk om een familie van Albanese origine die in Servië wonen, maar die als Albanese minderheid willen ingelijfd worden bij Kosovo.

Het optreden van verzoeker en zijn ooms dient gesitueerd te worden in het reeds jarenlang aanslepend conflict over deze kwestie.

Verzoekere en zijn familie wensen dat Presheve bij Kosovo komt.

De aangevoerde elementen zijn nieuw vergeleken bij de motieven die verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag in 2011 heeft aangehaald; het ging toen om zijn homosexualiteit waarvoor hij voor vervolging vreesde. De bestreden beslissing erkent dit (alineea 3, pagina 2).

Thans gaat het om een motief in de politieke sfeer.

De discussie gaat over de vraag of die onbetwistbaar nieuwe elementen 'de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker zou erkend worden'.

Het valt op dat de bestreden beslissing de situatie van de ooms van verzoeker wel vermeldt, maar deze op geen enkele wijze overweegt in het kader van artikel 57/6 vreemdelingenwet.

De motivering gaat uitsluitend over het schietincident tegen de gendarmerie door verzoeker in augustus 2016. Dit is duidelijk bij lezing van pagina 2 van de beslissing.

Het is nochtans een cruciaal element aangebracht door verzoeker dat hij ook terugkeer naar Servië vreest omwille van wat zijn ooms is overkomen. Zij zijn omwille van een incident in 2014 of 2015 met de Servische gendarmerie veroordeeld tot 13 jaar gevangenisstraf; één oom B. is naar Frankrijk gevlucht; de twee andere ooms R. en S. zitten nog steeds in de gevangenis.

De beslissing overweegt niet over dit incident dat door verzoeker als een nieuw element is aangebracht en dateert van na zijn eerste asielaanvraag.

De beslissing stelt enkel dat verzoeker geen documenten neerlegt over dit incident, maar dit is op zich geen motivering om te stellen dat het geen nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt om erkend te worden. In verband met het incident waar verzoeker zelf in augustus 2016 bij betrokken was wordt ook gesteld dat geen documenten hierover worden neergelegd, maar dit pas nadat over het incident zelf uitvoerig is gemotiveerd in het kader van artikel 57/6 vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing negeert in dat kader ook de onderliggende politieke reden van de vrees van verzoeker en van de arrestatie van zijn ooms.

Hij stelt dat Presheve, dat op de grens met Kosovo ligt en een grote meerderheid aan Albanezen telt naar Kosovo moet komen.

Presevo (Servisch: [...]; Albanees: Preshevë, bepaalde vorm Presheva) is een gemeente in het Servische district Pcinja. De gemeente telde 34.904 inwoners (2002) en heeft een oppervlakte van 264 km², wat neerkomt op een bevolkingsdichtheid van 132,2 inwoners per km². Maar nog steeds zijn de Albanezen in een veel grotere meerderheid dan de Serviërs.

De overgrote meerderheid van de bevolking van Presevo spreekt Albanees. De meerderheid zijn nog steeds de Albanezen. Ook is de islam het enige geloof dat de gemeente kent

Tweede onderdeel,

Met betrekking tot het incident van verzoeker in augustus 2016 met de Servische gendarmerie ontwikkelt de bestreden beslissing drie motieven, die naar de mening van verzoeker betwistbaar zijn, minstens in het kader van het te beoordelen criterium van 'nieuw element dat de kans op erkenning aanzienlijk groter maakt.

Ten eerste wordt gesteld dat de vrees van verzoeker voor arrestatie door de Servische autoriteiten 'op fundamentele wijze' ondermijnd wordt doordat hij verklaard zou hebben na 2011 niet meer in Servië te zijn geweest en de informatie in het paspoort, met name dat het paspoort verschillende stempels bevat waaruit blijkt dat verzoeker in juli 2018 en september 2018 nog in Servië is geweest.

Verzoeker heeft nooit verklaard dat hij na 2011 niet meer in Servië is geweest; hij heeft duidelijk gesteld dat hij in 2016 wel naar Servië is gegaan (pagina 5: 'Bent u tussen 2013 wel eens teruggekeerd naar Servië? Ja, een keer, ik moest niet gaan, maar ik ben gegaan. Wanneer was dat ongeveer? E. is geboren in 2015 denk ik, ik denk dus in 2016.') Na deze passage volgt dan de vraag: 'Bent u in 2017 of 2018 naar Servië gegaan?' Antwoord: 'Toen mijn relatie gedaan was ben ik even naar daar gegaan, maar niet naar Servië, wel naar Albanië. Naar Albanië, niet naar Servië? Ja, ik ben in Skopje geweest en dan rond gegaan. Ook op pagina 7 van het interview: 'In 2016 reisde u naar Servië, hoelang bleef u daar? Een maand, dat kan wel, zoiets ja. Waar woonde u toen? Niet in Servië, maar in Macedonië, bij de zus van mijn vader, mijn tante. Wat is haar naam? Em. Zij woont in Skopje. Mijn huis in Servië is 800 meter van de grens met Kosovo. Als ik in ons huis op het tweede verdiep sta, kan ik in Kosovo kijken. U verbleef in 2016 bij uw tante in Macedonië, maar u ging wel op bezoek bij uw ouders in Servië? Nee, ook niet. Ze zijn naar Skopje gekomen op bezoek, maar ik ben niet meer thuis geweest. Dus u bent eigenlijk niet meer in Servië geweest sinds 2011? Ja, zoiets.'

De lezing van deze verklaring maakt duidelijk dat er een wezenlijke verwarring is, die te verklaren is door de onduidelijke verhouding tussen het begrijpen door verzoeker van de vragen en zijn antwoorden. Zijn raadsman had hier overigens tijdens het interview reeds op gewezen (pagina 18).

Eenzijds verklaart verzoeker dat hij een maand in Servië is geweest in 2016; anderzijds zou hij verklaren dat hij er na 2011 niet meer zou geweest zijn. Waar het om gaat is dat verzoeker wel in Servië is geweest (oa incident augustus 2016 dat zich in de grensstreek afspeelde), maar dat hij in die periode ook, over de grens, bij zijn tante heeft verbleven. Wat verzoeker in het kader van zijn verblijf in Servië heeft gezegd, is dat hij nooit bij zijn ouders heeft verbleven. Dit was omdat hij effectief bevreesd was voor arrestatie; het is ook zo dat zijn ouders om hem te zien naar de tante in Skopje kwamen, waar verzoeker op dat moment verbleef.

Wat betreft de stempels in het paspoort wijst verzoeker er op dat dit ging om een grensovergang waar geen ernstige controle is geschied. Maar ook toen verbleef hij grotendeels niet in Servië.

Ten tweede, wordt gesteld dat de verklaringen niet geloofwaardig zijn daar verzoeker pas op 18.2.2019, op twee dagen voor hij zou gerepatriëerd worden, de tweede maal om asiel heeft verzocht.

In eerste instantie wordt opgemerkt dat dit op zich geen criterium is in het kader van artikel 57/6 vreemdelingenwet. Het is niet omdat een verzoek om die reden 'laattijdig' zou zijn, dat het niet geloofwaardig zou kunnen zijn in het kader van 'nieuwe elementen'.

Verder is het in hoofdte van verzoeker, die een leek is, geloofwaardig dat hij de aanvraag niet deed zolang hij in de mening was dat hij, om reden van relatie en kind, in België kon blijven, en, ook al wanneer hij gecontroleerd werd, niet werd opgepakt met het oog op terugleiding.

Op zich is dit onvoorzichtig, maar het ondermijnt de geloofwaardigheid niet.

Het is verder logisch dat verzoeker, op het ogenblik dat de terugleiding naar Servië imminent is, dan wel een asielaanvraag doet, omdat hij bevreesd is gearresteerd te worden in Servië bij zijn terugkeer. Het is pas op dat ogenblik dat die vrees ook realiteit wordt.

Ten derde wordt als motief de beweerd opvallende tegenstrijdigheden in de verklaringen aangehaald.

Het gaat exact om één beweerde tegenstrijdigheid, met name de verklaring dat de politie zes of zeven keer bij zijn woning is langsgekomen enerzijds, en anderzijds dat er maar twee bezoeken zouden geweest zijn, namelijk in oktober 2016 en december 2016.

Verzoeker heeft in de vragenlijst melding gemaakt van twee bezoeken in oktober 2016 en december 2016. Wanneer het ging over wat zijn moeder hem vertelde ging het in hoofd van verzoeker niet over die twee maanden, maar over de meldingen door zijn moeder over een ganse periode, en niet precies in die twee maanden. In die zin is de schriftelijke verklaring onjuist geweest.

De motieven in de bestreden beslissing zijn dan ook niet afdoende om te weerleggen dat de aangehaalde feiten een grond zouden vormen voor toepassing van artikel 57/6/§ 3, lid 5 van de vreemdelingenwet

Derde onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat om de nodige documenten ter staving van zijn beweringen voor te brengen.

Op zich kunnen verklaringen volstaan, wanneer zij geloofwaardig zijn.

Verzoeker stelt dat dit het geval is.

Verzoeker heeft tijdens het interview gesteld dat hij nog zou trachten documenten voor te brengen (brief aan ouders najaar 2018; bewijs arrestatie ooms), maar hij heeft er, ook via zijn raadsman (zie pagina 15-16 verhoor) op gewezen dat hij maar één keer per week toegang heeft tot het internet en dat een termijn van twee dagen (interview maandag 4/3; gevraagd om documenten voor te leggen woensdag 6/3) niet mogelijk is.

Verzoeker is alsnog doende in een poging om de documenten toch te bemachtigen.

Vierde onderdeel,

Wat de drie vorige onderdelen betreft wijst verzoeker er op dat zijn verklaringen dienen beoordeeld te worden rekening houdend met onderstaande Richtlijn van de UNHCR.

De bestreden beslissing doet dit niet.

Verzoeker wijst op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en op de richtlijn van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof volgens welke er bij twijfel aan de verzoeker het voordeel van de twijfel toegelaten moet worden (eigen onderlijning):

• § 11 : "Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed. "

• § 12: "The term "benefit of the doubt" is used in the context of standard of proof relating to the factual assertions made by the applicant Given that in refugee claims, there is no necessity for the applicant to prove all facts to such a standard that the adjudicator is fully convinced that all factual assertions are true. there would normally be an element of doubt in the mind of the adjudicator as regards the facts asserted by the applicant. Where the adjudicator considers that the applicants story is on the whole coherent and plausible. any element of doubt should not prejudice the applicants claim: that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

Vrije vertaling

• § 11 : "Er is geloofwaardigheid gevestigd, indien de aanvrager een vordering heeft die samenhangend, aannemelijk en niet in tegenspraak is met algemeen bekende feiten. en daarom kan worden geloofd."

6

• § 12: "'De term Voordeel van de twijfel' wordt gebruikt in de context van de bewijslast met betrekking tot de feitelijke beweringen van de aanvrager.

Gezien het feit dat in asielaanvragen, er geen noodzaak bestaat voor de aanvrager om alle feiten te bewijzen tot een dergelijke norm dat de beoordelaar et volledig van overtuigd is dat alle feitelijke beweringen waar zijn. mag et een element van twijfel in de geest van de beoordelaar met betrekking tot de door de aanvrager beweerd feiten bestaan. Indien de beoordelaar van oordeel is dat het verhaal over het geheel samenhangend en aannemelijk is. mag een element van twijfel geen afbreuk doen aan de verklaringen van verzoekster: dat is het Voordeel van de twijfel' dat aan de verzoeker wordt gegeven.

Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoeker dat verwerende partij in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

Verzoeker heeft bij zijn verhoor bij de CGVS ook gewezen op zijn eigen problematiek en deze van zijn ooms."

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. De vraag om rekening te houden met de politieke context waarbinnen de gevangenisstraf voor verzoekers ooms en het schietincident van augustus 2016 waarbij verzoeker zelf betrokken was, gaat voorbij aan het motief dat verzoeker geen enkel document of stuk heeft bijgebracht ter staving van de redenen waarom hij opnieuw om internationale bescherming verzoekt. Bovendien ondermijnt het enige stuk dat door verzoeker werd neergelegd, het Servisch paspoort, de beweerde vrees om door de Servische autoriteiten gearresteerd te worden. Uit informatie van het paspoort blijkt namelijk dat verzoeker in 2018 terugkeerde naar Servië. Ofschoon hij verklaarde na 2011 nooit nog echt in Servië te zijn geweest (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 5 en 7) en sinds augustus 2016 door de Servische autoriteiten gezocht wordt, bevat dit paspoort verschillende stempels waaruit blijkt dat verzoeker in juli 2018 en in september 2018 de Servische grenspost in Preshevë passeerde. Het verweer dat er geen ernstige grenscontrole was, klemt met het feit dat verzoeker zijn paspoort diende voor te leggen en te laten stampelen. Dat verzoeker enerzijds sinds 2016 gezocht zou worden door de Servische autoriteiten, maar anderzijds verschillende keren op een legale manier Servië kon in- en uitreizen, is niet aannemelijk. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Deze vaststelling volstaat om deze nieuwe elementen die aldus onvoldoende bewezen zijn, te kwalificeren als elementen die de kans niet aanzienlijk groter maken dat verzoeker alsnog nood heeft aan internationale bescherming.

Een vraag naar een meer uitgebreide motivering hierover of onderzoek naar de politieke context is in voorliggend geval niet dienstig.

Het verweer dat betrekking heeft op (i) het tijdstip waarop verzoeker zijn tweede verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, met name twee dagen voor de voorziene repatriëring, en (ii) de opvallende tegenstrijdigheden, heeft betrekking op overtollige motieven en deze zijn voor de Raad bijkomstig. Een bespreking van deze motieven dringt zich bijgevolg niet op.

Het argument dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om documenten voor te leggen, wordt niet aanvaard.

De incidenten van verzoekers ooms dateren van 2014-2015 en het incident waarbij verzoeker betrokken was, dateert van augustus 2016, zodat verzoeker niet enkele dagen, maar wel meerdere jaren heeft gehad om eventuele documenten of stukken neer te leggen. De verwijzing naar artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is niet dienstig, omdat de bepaling werd opgeheven en *mutatis mutandis* opgenomen in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018; BS 11 juli 2018). De Raad merkt in dit kader overigens op dat artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet verzoeker duidelijk de verplichting oplegt om alle nodige elementen ter staving van een verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk neer te leggen, en bij gebrek aan stukken een aanvaardbare verklaring hiervoor te geven. Dit is hier niet het geval.

Er zijn ook geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voorts heeft de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refolement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP